

L'autor de 'La brúixola daurada' publica 'Jesús el bon home i Crist el trampós', una versió molt particular dels Evangelis.

BEGOÑA ARCE
LONDRES

A *Jesús el bon home i Crist el trampós* (La Campana), Jesús té un germà bessó, que es diu Crist. El primer és fort, carismàtic i viu convençut que l'arribada del regne del cel és molt a prop. El segon és calculador, cobdiciós, pensa en la posteritat i considera que és necessari organitzar una església. Jesús no fa miracles, però Crist se'ls inventa, exagera i fabula els actes del seu germà. És així com es crea un mite uníversal, que ha aconseguit sobreviure els dos últims mil·lennis.

—¿Per què va decidir escriure sobre el personatge de Jesucrist?

—Em van demanar que participés en una col·lecció literària sobre mites i em vaig adonar que la història de Jesucrist hi quadrava molt bé.

—He llegit que l'arquebisbe de Canterbury també hi va tenir alguna cosa a veure.

—Sí. En un diàleg que vam tenir al National Theatre, l'arquebisbe em va dir que no havia escrit mai sobre Jesús, i tenia raó. Li vaig respondre que potser ho faria.

—¿L'arquebisbe ha llegit el llibre?

—Sí, en va escriure una crítica molt amable a *The Guardian*. Per descomptat que va dir, com calia, que la Bíblia era millor que la meua novel·la, però va ser molt positiu. Està molt bé, perquè al cap i a la fi és un líder cristià i potser es podia esperar que estigués molt enfadat, però és un home molt il·lustrat i molt intel·lectual.

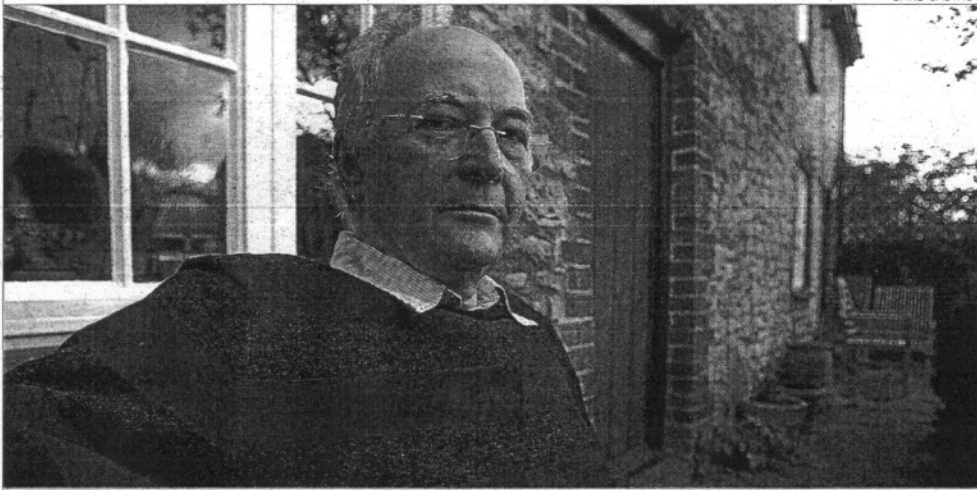
—¿I la idea de presentar Jesucrist no com una persona, sinó com dues de diferents, com se li va acudir?

—Em vaig preguntar durant molt temps com explicaria la història. Hi va haver un home, com Jesús, que va viure i va morir de veritat, però

Philip Pullman Escriptor → ATEU I AUTOR DE LLIBRES JUVENILS

«La figura de Crist és completament fictícia»

DAVID CASTRO

EL NÉT D'UN PASTOR ANGLICÀ ► NORWICH, 1946 ► HA FET DE LA SEVA OBRA UNA DEFENSA DEL LAÏCISME

“

«Potser alguna cosa al cervell humà el porta a creure en Déu per trobar sentit a la vida»

després hi ha la figura de Crist, que és completament fictícia i és la part que permet crear una església, pensar en la posteritat. Però la idea narrativa de germans bessons rivals és bastant vella.

—¿Quin dels dos li sembla més interessant?

—El personatge de Crist es va anar

desenvolupant d'una manera que no m'esperava i m'hi he sentit més identificat, perquè puc veure el dilema, la posició tan difícil en què viu. Té un germà tan carismàtic i tan interessant, que explica històries increïbles als seus seguidors i, al mateix temps, ell entén que si no és que hi ha una església, una organització, tot el que aquest home representa desapareixerà. Però al crear una església també perd alguna cosa, com la simplicitat moral.

—El seu llibre està molt documentat, però és pura ficció.

—No és història, ni una biografia, és més aviat una espècie d'al·legoria.

—Crec que ha rellegit unes quantes versions diferents de la Bíblia.

—He hagut de llegir amb molta atenció els evangelis i, com molta gent,

he vist que el que jo en recordava no era correcte. Hi he descobert una enorme quantitat de contradiccions i d'ambigüitats. ¿Per què no tots els evangelistes expliquen la mateixa història? La de Mateu i la de Marc s'assemblen, però la de Joan és completament diferent. Històricament, l'Església ha tingut por que la gent llegís la Bíblia i que al veure com són de contradictòries les històries acabés pensant que allò no era veritat.

—¿Com creu que rebrà el seu llibre l'Església catòlica a Espanya?

—Serà molt interessant. A la Gran Bretanya en general ha estat indiferent. Si a Espanya la gent que parla per l'Església és llesta i amb sentit comú, no diran res. Si es comencen a queixar i a protestar, només provocaran que hi hagi més gent que el vulgui llegir. No n'aprenen mai.

—¿Per què algú que no creu en Déu està tan interessat en Jesucrist i els temes sacres?

—Perquè la religió és una cosa molt important per als éssers humans. Cada societat ha tingut i té alguna forma de religió. Potser hi ha alguna cosa al cervell humà que el porta a creure en Déu, potser per trobar sentit a la vida. És un fenomen molt interessant. ■